

"În casa lui Israel am văzut lucruri grozave"

29 decembrie 2005

Gili Cârstea

Cred că există un pasaj în Scriptură foarte potrivit cu situația în care se găsește poporul nostru în aceste zile de confuzie cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

Sărmanul Osea, chemat să guste amărăciunea unei iubiri neîmpărtășite, construiește parcă dărăpănăturile conștiinței adventiste, pornind de la cel mai de jos nivel la care aceasta se poate afla:

„Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilor.”

Așa crede acest popor, că Dumnezeu ne sfâșie și tot El ne dă vindecare. Mai jos decât atât nu se poate. De aici trebuie pornit în cunoașterea lui Dumnezeu, de aceea poporul este chemat cu insistență spre singurul subiect important acum:

„Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!”

Oh, dacă acest popor ar fi dispus să caute să cunoască pe Dumnezeu! Oh, dacă ar începe să pună întrebări despre templu, despre părtășia cu natura divină, despre taina evlaviei, despre credința lui Isus, despre neprihănirea Lui, despre mesagerii pe care El i-a trimis în istoria noastră recentă, despre idolatria pentru care nu avem ochi, despre formele pe care le socotim mântuitoare... Atunci Domnul S-ar arăta strălucitor ca zorile, fără șansă de a-L confunda cu Baal, iar ogorul bisericii ar deveni roditor sub ploaia târzie cea mult amânată.

Realitatea este alta, și este crudă:

„Ce să-ți fac, Efraime? Ce să-ți fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul de dimineață, și ca roua care trece curând.”

Deși nimeni nu îndrăznește să o spună public, cei mai mulți știu în inima lor că aceasta este religia din zilele noastre. Câteva lacrimi la o predică iscusită, păreri de rău pentru degradarea standardelor, ceva emoție la știri de ultimă oră despre catastrofele vremii sfârșitului, o pungă de Carrefour plină cu pantofi vechi pentru sinistrați, un ochi atent la voltele Vaticanului, ceea ce ne dă simțământul că suntem în barca potrivită, eventual ceva

efort pentru o alimentație corectă, care să ne aducă doi-trei ani în plus și aplauzele societății – aceasta este evlavia adventistă modernă care dimineața pare un nor impunător, dar la amiază se evaporă cu totul.

Ce ar mai putea Dumnezeu să facă într-o asemenea situație?

„De aceea îi voi biciui prin prooroci, îi voi ucide prin cuvintele gurii Mele, și judecățile Mele vor străluci ca lumina!”

Din păcate și această metodă își pierde eficiența, căci noi repudiem fără comentarii orice prooroc care ne „biciuiește,” și îi aplaudăm pe cei ce ne laudă. Acestora le oferim spațiu la amvoanele și în publicațiile noastre, iar celorlalți le negăm și libertatea de conștiință pentru care ne batem pe la porțile Babilonului.

Apoi Dumnezeu trece la chestiunea majoră care ne afectează:

„Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot!”

Bunătate și cunoștință de Dumnezeu? Dar pe acestea le avem mai mult decât orice popor de pe pământ! Am înțeles noi greșit așteptările lui Dumnezeu față de noi? De ce nu mai sunt bune jertfele și arderile de tot? Au ele un scop educativ, pe care noi l-am pierdut complet, așa cum strămoșii noștri spirituali „nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie” (DA 161)? Suntem noi mai dispuși să facem decât să înțelegem ceva? Este mai folositor să păstrăm serviciul divin intact decât să verificăm ce am înțeles greșit?

Așteptăm să vină generațiile următoare să ne spună care a fost problema noastră, în loc să luăm în serios sfatul Martorului Credincios? Acesta spune că suntem înșelați de propria inimă, fiind făcuți să ne supra-evaluăm credințioșia și discernământul. S-ar bucura Dumnezeu mai mult dacă ne-am concentra asupra cunoașterii Lui decât asupra „distinctivelor adventiste” reduse la „un alt mod de viață”? Reclama unui post de radio adventist spunea: „Un altfel de radio pentru altfel de oameni.” Cu adevărat altfel, adică ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.

După ce ne reproșează că am „călcat legământul” ca oricare om de rând, deși El ne chemase să fim împlinirea legământului cel veșnic, Domnul încheie acest capitol într-o notă sumbră, pe care evităm să o mai reproducem aici dintr-o jenă comună oricărui popor care simte că este ceva putred în Laodicea.

Ne rugăm și sperăm ca ochii responsabililor noștri să privească realitatea prin ochii Dumnezeului lui Israel – „în casa lui Israel am văzut lucruri grozave” – și nu prin optica dumnezeului Ecronului – care ne aplaudă și ne premiază pentru toate nimicurile.